

ÜMİT OTAN - EGE'DEN

Bekir Coşkun'un işten çıkarılmasının ardından **“basın özgürlüğü”** diye ayağa fırlayan “babayiğitleri” okurken, dinlerken gülmeden edemiyorum.

“Göbeğini kaşıtmaktan öte başka bir işe yaramayanların”

, “bidon kafalıların” bizim medyadaki “ince ayrıntıları” kavrayabilmesinin mümkünü yok...

Sevgili okur,

Türkiye'yi kurtarmaya “soyunan”, hükümetlere fırça atan, cengaverlik ve “tetikçilik” adına ellerinden geleni ardına koymayan, müptela olduğunuz köşe yazarlarından, posta posta kapı önüne konulan arkadaşlarıyla ilgili tek satır okudunuz mu?

Türkiye'yi kurtarmakta onca atak olanların kendilerini kurtarmaktaki acizliklerinin, vurdumduymazlıklarının altında yatan nedenleri göz ardı ettiğimizde, “basın özgürlüğü” naraları palavradan öteye gidemez.

Gazetecilikten gelen patronlar zamanında basın sektörünün büyük bölümü örgütlüydü. Hürriyet, Milliyet, Cumhuriyet, Tercüman çalışanları sendikalıydı. İki yılda bir toplu sözleşme yapılır, herkes kimin ne aldığını bilir, “en alttaki” ile, “en üstteki” arasında Everest'in yüksekliği kadar bir fark oluşmazdı. Bir tek Dinç Bilgin, sendikaya ve örgütlenmeye uzak dururdu. Onun da başına neler geldiğini, “pohpohçularının” nasıl da bir gecede ortadan toz olduklarını biliyorsunuz.

Yandaş, candaş, karındaş, gönüldaş, yoldaş, taraftar medya yazarları, çizerleri, bağırganları, çığırganları, birbirlerine “hain”, “dönek”, “satılmış”, “liboş” ve buraya yazamayacağım derecede ağır sıfatlarla saldırma “özgürlüğünü” tepe tepe kullanırlarken, bir gün de “yav niye biz sendikalı değiliz” diye sorduklarını okuyan, duyan var mı?

Topluma korku pompalayanların kendi korkularının boyutunu bilmem fark edebiliyor musunuz?

Nedeni basit: Para.

Hani derler ya, “para kirletir”.

Medya çalışanları bir gecede sendikalarını terk ettikten sonra tek başlarına kaldılar.

İş adamlığından gelen patronlar, “iş adamı kılıklı” gazete yöneticileriyle çalışmayı yeğlediler. Patron kendi çıkarını korumak için çaba harcayabilir de bizim “balıklama dalma” hallerimize ne demeli?

Medyanın “üst katlarında” büyük bir zenginleşme, konfor, keyif patlaması yaşanırken, “alt katlarda” tek başına kalmışlar her an işten atılma korkusunun karanlık dehlizlerinde boğuldu. Korku teslimiyeti getirdi. Her korkan bir “ağabeyin” paçasına yapıştı. Korkusuzlar sokağa atıldı...

Sonra...

“Üst katlardakilerin” korkuları başladı: “Cennet hayatından” şutlanma korkusu. Arabalar, yatlar, 600 metrekarelik malikaneler...

Bu öyle bir korku ki, atmışlı yaşlarda bile Etlik-Çinçin Mahallesi dolmuşlarına binildiği, sisli ve çamurlu gençlik günleri, bilinçaltında sapasağlam duruyor.

Böyle gazetecilik yapılır mı?

Böyle yaşanır mı?

Hem katlanıp, hem kabadayılık...

Yemezler...

Demokrasi, basın özgürlüğünün ancak örgütlü toplumlarda geçerli olduğunu “bidon kafalılar” bile biliyor.

Maden basın özgürlüğüne bu kadar düşkünsünüz, sendikalarınızı neden bir gecede terk ettiniz?

“Ekabir takımından” biri işsiz kaldığında anımsadığınız basın özgürlüğü, yan masanızdaki arkadaşlarınız sokağa atıldığında, aylarca beş kuruşsuz, kadrosuz, sigortasız çalıştırıldığında neden aklınıza gelmiyor?

Hep birilerini işaret ederek, kötüleyerek, ağlaşarak, zırlayarak bu hayatı devam ettirmeyi seviyorsunuz.

Palavrayı bırakın.

Komşumuz Yunanistan’da medya çalışanlarının geçenlerde gazeteleri basmayarak, televizyonların, radyoların ve hatta haberci internet sitelerinin şalterini indirerek ortaya koydukları örgütlü eylemi anımsayınız.

Babayiğitlik böyle olur.

Hem korkacaksınız, hem yalakalık yapacaksınız hem de babayiğitlik...

Ne ala memleket...

umitotan@gmail.com